

JESSICA KHOURY

RISE OF THE
DRAGONS

BOG 2 · DE TABTE LANDE

Oversat af Randi Bjerre Høfring

★ ★
Alvilda
★

De blå dragers ø

Sirin sad på en sandstrand og så 10-12 nyudklækkede blå drageunger lege og dykke i den skjulte lagunes turkise vand.

De blå så ud til at befinde sig lige så godt i vandet som på landjorden, og deres slanke, smidige kroppe vuggede på bølgerne og mindede hende om de gamle søslanger, hun af og til havde set på rigtig gamle kort. Drageungerne så især ud til at nyde at slå til vandet med deres haler og sende glitrende vandsprøjt op på Sirin. Hun hvinede og dækkede hovedet, og pludselig kastede en lille grøn drage sig ind foran hende og snerrede ad de svømmende blå, tydeligvis parat til at forsvare Sirin med både tænder og kløer.

Skal jeg bide dem? lød den lille grønnes stemme ivrigt i Sirins tanker. *Jeg kan bide deres haler af, hvis du gerne vil have det!* Hun virrede ivrigt med halen som en hvalp.

”Tag det roligt!” svarede Sirin med en latter. ”De leger bare, Sammi.”

Sammi. Hendes lås. Hvis hjerte og sjæl og sind nu var knyttet sammen med Sirins.

Den lille grønne var dækket af sand fra snude til hale-spids, og hun fnyste fornærmet og rystede sig.

Slimede vandlopper, hver og en af dem! fnyste hun. Hendes stemme genlød i Sirins tanker.

Sirin var kommet til at elske dragen Sammi lige så højt, som hun i sit tidligere liv havde elsket katten Sammi, men nogle gange chokerede det hende, når hun hørte den nye Sammis tanker i sit eget sind. Det kildede i hendes hoved som en kuldegysning, der løb over hovedbunden.

Vil du med ud at svømme? sendte hun tilbage. Hendes egen indre stemme lød usikker, for hun var stadig ved at komme efter det med at sende mentale beskeder til sin lås.

Vand, adr! Den lille grønne løftede overlegent snuden og genoptog sin solbadning. *Lad os flyve!*

Sirin rystede på hovedet, og hendes mave snørede sig sammen af frygt, da hun kiggede op. ”Joss og Allie sagde, at himlen ikke er sikker,” mindede hun Sammi om. ”Vi gemmer os jo, husker du nok. Der er rædselsvækkende drager, som leder efter dem. Ja, og efter os, vil jeg tro.”

Der var så meget at huske om den her verden, men det var dét, hendes nye venner, Joss og Allie Moran, havde understreget mest. *De jagter os, og når de ved, at du er sammen med os, vil de også jage dig.* Lennix’erne, en magtfuld familie, som var i forbund med Rovfuglene, ville erobre hendes verden, Jorden, og de havde brug for Joss’ lås, den barske sølver Lysander, for at gøre det. Ud fra hvad Joss havde fortalt hende, ville familien Lennix bruge Lysander – hvis de fik fat på ham – til at hærge Jorden og æde, slavebinde og i det hele taget bare tilintetgøre menneskene, der boede der, ligesom de havde gjort i *den her* verden.

”Og du er *sikker* på, at du har lyst til at hænge ud med os?” havde Joss spurgt hende med et nervøst grin.

Hun havde ikke set Rovfuglene endnu, men hun havde også kun været i den her verden i tre dage.

Den aften, hvor hun havde set sølveren Lysander feje ind over London med to menneskelige ryttere på ryggen, havde Sirin med det samme vidst, at hendes liv ville forandre sig. Man så trods alt ikke en *rigtig levende drage* for så bare at fortsætte, som om alting var helt normalt.

Og Sirin havde gjort så meget mere end bare at *se* en drage.

Hun havde siddet på Lysanders blanke, skællede ryg og målløs holdt vejret, da den store sølver med imponerende, stærke vingetag havde sat kursen mod himlen. I næste øjeblik havde himlen lynet hvidt, og hun havde fået gåsehud af statisk elektricitet, da de passerede igennem en skjult portal. Og derefter havde hun med store øjne stirret ned på en helt anden verden.

En verden fuld af drager.

Nu, tre dage senere, skjulte hun og hendes besynderlige redningsmænd sig midt ude på et enormt hav på en øgruppe bestående af mosdækkede, grønne øer, der set fra himlen lignede en halskæde af smaragder, som var blevet tabt på det blå vand. Øerne var hjemsted for de blå dragers stolte klan.

Sirin var i en ny verden.

Hun var låst med en drage.

Hun var forældreløs.

Den sidste tanke sendte et jag af panik igennem hende. Hun snappede efter vejret, kneb øjnene i og trak knæene op mod brystet. Hendes hjerteslag dunkede i ørerne.

Dragestensvedhængen føltes pludselig iskoldt mod hendes kraveben. Hun havde haft stenen hængende under blusen, hvor den ikke kunne ses. Det gjorde for ondt at se på den, næsten lige så ondt, som det gjorde at forestille sig hendes mors ansigt.

Sammi fornemmede Sirins pludselige dårlige humør og var lynhurtigt ved hendes side. Dragen skubbede sin skællede mule ind mellem Sirins knæ og bryst.

Vil du have en fisk? spurgte Sammi. *Fisk gør mig i bedre humør. Jeg vil fange den hurtigste og blankeste fisk til dig!*

Sirin knugede bare Sammi ind til sig og ventede på, at bølgen af sorg skulle gå over. Hun nægtede at græde. Hun nægtede at tænke på sin mor. Hun nægtede at føle noget som helst.

Det var den eneste måde, hun kunne overleve på.

En lav knurren rullede hen over lagunen, og Sirin kiggede op mod den høje klippeskrænt på den anden side af vandet, hvor to enorme drager havde talt sammen hele formiddagen. Den ene var en falmet grøn, som var større end nogen anden drage, Sirin endnu havde set, og som hun vidste var Bellacruks, Allie Morans lås. Sirin var mere end en lille smule rædselsslagen for den store grønne, som virkede fredelig nok, men havde et farligt glimt i øjet, der fortalte om en barsk og ældgammel fortid. Den anden drage, den blå stordrage, som var leder af disse øer, hed

Ash. Han og Bellacrux lod til at have kendt hinanden før i tiden, og Sirin havde set små tegn på ømhed mellem dem. Men andre gange skændtes de på deres sælsomme, smukke dragesprog, der hed dragesang, og når det skete, blev alle drager på øen nervøse.

Lige nu skændtes de, og Sirin kiggede væk, for hun ville ikke tages i at udspionere dem. Hun kunne alligevel ikke forstå, hvad de sagde. Sirin havde kun lært nogle få enkle ord på dragesang i løbet af de seneste tre dage, og de føltes fortsat mærkeligt fremmede i hendes mund.

”Er de *stadig* i gang?” spurgte en stemme.

Hun vendte sig om og så Joss Moran stå bag sig. ”Lige siden daggry,” svarede hun. ”Hvad siger de?”

Joss så kort op på de to store, vrede drager og skar ansigt. ”Det er det samme, de har skændtes om, lige siden vi kom hertil. Bellacrux tror, at Ash kender til et eller andet ældgammelt dragevåben, som kan besejre Lennixfamilien og Rovfuglene, men at han ikke vil fortælle hende, hvad det er. Allie siger, at vi bliver nødt til at forlade øen, hvis ikke Ash bliver mere samarbejdsvillig. Det er kun et spørgsmål om tid, før Rovfuglene finder stedet her.”

Sirin nikkede hurtigt. ”Ja, helt sikkert. Jeg skal i hvert fald ikke tilbage til ... Jeg ved ikke engang, hvor jeg ville tage tilbage *til*.”

Hvad troede hendes socialarbejder mon, der var sket med hende? Havde hendes plejemor fortalt alle, at Sirin var blevet bortført af en drage? Sikker ikke. Hvem ville tro på det? Måske troede de alle sammen, at hun var død.

Sirin blev overrasket over, at hun virkelig godt kunne lide den tanke, for så kunne hun også tro det – i det mindste i overført forstand. Den *gamle* Sirin var væk, ligesom hver eneste kedsommelige, trættende og irriterende del af hendes liv, som for eksempel matematikeksamener og mærkelige plejefamilier og teenagebøller i baggyder, man måtte undgå, og ...

Og så var der selvfølgelig også den *anden* ting ... den store, umulige, forfærdelige ting, som hun ikke engang ville tillade sig selv at tænke på. I samme øjeblik billedet af lyserøde hospitalsvægge dukkede op i hendes hoved, skubbede hun det væk igen.

”Lysander?” Joss lagde hovedet på skrå, da hans sølvdrage kom hoppende hen mod dem. Hans blik blev kortvarigt ufokuseret, og Sirin vidste, at det betød, at han fik en besked fra sin lås. Hun spekulerede på, om hun fik det samme udtryk i ansigtet, når Sammi talte til hende.

Sirin var stadig dybt betaget af Lysander, hvis skæl var så blanke, at det så ud, som om de lyste. Han bevægede sig med en svævende ynde, og han mere flød end løb hen for at stille sig ved siden af Joss. Selvom han stadig var meget ung af en drage at være, holdt han sit elegante hoved hævet med værdighed.

Men lige nu så han bekymret ud, da hans blik mødte Joss’. Sirin ventede på, at de skulle kommunikere, og hendes hjerte sprang et slag over, da alt blod forsvandt fra Joss’ ansigt.

”Hvad er der galt?” spurgte hun.

”Måske ikke noget,” svarede han, men han så utilpas ud. ”Det er bare ... Lysander sagde, at han fik færtten af noget i vinden. En fært af *Rovfugle*.”

Sirin gispede og slog en hånd for munden. ”Er de *her*?”

”Måske, måske ikke. Men Lysander og jeg må hellere tage ud og spejde, bare for en sikkerheds skyld.”

”Jeg tager med.” Sirin rejste sig og børstede sandet af sine jeans. Hun havde ikke ligefrem været forberedt på en dag på stranden, da hun var ankommet til den her drageverden, og det kløede over hele kroppen af sand, som havde fundet ind under tøjet. ”Tre par øjne ser bedre end to.”

Hey! klagede Sammi fornærmet.

”Øh ... okay, *fire* par øjne. Undskyld, Sammi.”

Sammi havde først lige lært at flyve, og hun var altid ivrig efter at vise den nye færdighed frem.

Joss nikkede. ”Så lad os komme af sted. Før Lysander mister færtten.”

”Skal vi ikke sige det til Allie først?”

Joss viftede affærdigende med en hånd. ”Det er jo ikke hende, der bestemmer alt. Desuden er hun på den anden side af øen, og det vil tage en halv time alene at finde hende. Vi tager bare et hurtigt kig rundt, og så er vi tilbage, før hun når at opdage, at vi har været væk.”

De satte sig op på Lysanders ryg, med Joss foran Sirin. Sølvveren slog vingerne ud og svang sig op mod himlen, og Sirin kiggede ned og så hans skygge blive mindre, efterhånden som de steg højere og højere op. Sammi fór og flak-sede rundt om dem.

”Hvad, hvis det er Rovfugle?” spurgte hun ind i øret på Joss.

Han trak på skuldrene. ”Det er sikkert bare falsk alarm.” Men Sirin hørte en dirren i hans stemme.

Lysander svævede på en varm opvind, mens hans vingemembraner flagrede som sejl. Sirin snappede efter vejret. Hun mærkede et øjeblik kvalmende angst, da hun skævede ned mod havet langt, langt nede, og hun tog hårdere fat om Joss’ skuldre. Solen glimtede i Lysanders sølvskæl, der var så blanke, at Sirin kunne se sit eget forvredne spejlbillede i dem. Han var virkelig en fantastisk skabning.

Den skinnende drage er gammel og langsom! klukkede Sammi i hendes sind. Jeg vil vædde med, at han ikke kan følge med mig!

Sammi fór af sted, og Lysander tog imod drageungens udfordrende knurren med et brøl. Sølvveren gav et mægtigt slag med vingerne, som tvang Sirin og Joss til at holde fast af alle kræfter, og den skød fremad. Brisen forvandlede sig til en stiv kuling, som rev i Sirins hår.

Vær forsigtig, Sammi! advarede hun. Der kan være Rovfugle heroppe!

De kan bare komme an! snerrede Sammi tilbage. Jeg er Sammi den Bidske, og jeg frygter ikke nogen eller noget som helst!

Sirin sukkede og rystede på hovedet. Det var umuligt at tale fornuft med drageunger, det havde hun allerede lært, især drageunger, som var lige så stædige og drabelige som Sammi.

De fløj længere og længere væk, indtil De Blå Øer blot var spredte, grønne småsten i havet, omkranset af hvide strande og rev. Vandet glimtede i solen, og turkise banker gled over i mørkeblå dybder.

Det var et smukt syn. Men Sirin trak blikket væk fra verdenen under sig og så i stedet op mod himlen. Hendes mave snørede sig sammen, da hun spekulerede på, om hun mon – for første gang – ville møde de skrækindjagende Rovfugle og de nådesløse mennesker, der red på dem.

Færten af Rovfugle

Den salte havluft og vindstødene fra Lysanders vinger strømmede ind over Joss, mens de fløj. Sammi havde opbrugt sit første energiudbrud og vuggede nu i sølverens slipstrøm. Hendes vinger slog ihærdigt, mens hun forsøgte at holde trit med den større drage.

Kan du lugte noget? spurgte Joss sin lås.

Vinden har skiftet retning. Færten er væk.

Joss valgte sine ord med omhu, for han ville ikke fornærme sølveren. *Er du sikker på, at du lugtede ...*

Jeg kender deres fært, Joss, afbrød Lysander ham skarpt. Den lugter af forkullede knogler og gammelt blod.

Okay, okay, jeg tror på dig. Det vil jeg bare helst ikke.

Nej, det vil jeg heller ikke, min lås.

De fløj i en bred cirkel rundt om øerne, men det var den østlige himmel, de holdt mest øje med. Det var i den retning, fastlandet lå, selvom de ikke kunne se det herfra. Horisonten krummede sig i en strålende, blå havlinje, som fik deres ensomt beliggende tilholdssted til at forekomme afskåret fra resten af verden. Men Joss vidste, at kysten var mindre end én dagsflyvning væk, og Lennixfæstningen lå ikke langt fra den.

De søgte i et kvarter og fløj længere og længere mod øst, indtil De Blå Øer var forsvundet bag dem, men de så ingen tegn på mistænkelige drager, hverken Rovfugle eller nogen andre. Jo mere tom himmel de krydsede, jo mere begyndte Joss at slappe af.

Måske ... tog jeg fejl, indrømmede Lysander endelig med et misfornøjet grynt.

Joss klappede sin lås på halsen. *Du gjorde ret i at være på vagt. Det er bedre at være på den sikre side.*

Han sagde til Sirin, at de ville tage én strækning mere fra nord til syd, før de vendte tilbage til øerne. Hun nikkede og lukkede øjnene, sikkert for at videregive beskeden til Sammi, der fløj lidt væk.

Sirin fascinerede ham. Hun fortalte de mest fantastiske historier om De Tabte Lande – eller *Jorden*, som hun kaldte sin verden. Hun lod slet ikke til at være bange for drager, til trods for at hun ikke havde vidst, at de eksisterede, før for tre dage siden. Og hun beklagede sig aldrig, når Lysander lavede et loop eller satte i en svimlende spiral nedad og afprøvede Joss' og Sirins greb, indtil de kun lige holdt fast med neglene i hans sølvblanke ryg. Sirin var sej, og hun ville lære *alt* om drager.

Joss følte sig rimelig sikker på, at der ikke var nogen Rovfugle på vej mod øerne, men han lod fortsat blikket glide over himlen. Hvis der var én ting, han havde lært om Lennix'er, så var det, at de var fulde af luskede tricks.

”Jeg kan stadig ikke fatte, at jeg rider på en *drage!*” sagde Sirin i øret på ham.

Han smilede bredt. ”Nej, det er ret fedt, ikke?”

”Men er enhjørninger så også virkelige?” spurgte Sirin.

”En-*h*vad for nogle?”

”Jo, du ved! Heste med horn – de glitrer og prutter muligvis regnbuer?”

Joss gispede. ”De lyder skrækindjagende! Er de her enhjortinger et stort problem i De Tabte Lande?”

Sirin lo. ”Glem det. Hvad med troldmænd?”

”Troldmænd?”

”Ej, kom nu! Tryllestave, spidse hatte og lange, hvide skæg? Alvorlige, gnavne typer, som godt kan lide at omgive sig med ugler og salamandre?”

Joss så på hende over skulderen. ”Er alle piger i De Tabte Lande lige så mærkelige som dig?”

”Du mener nok *nørdede*.” Sirin sukkede. ”Desværre nej. Mange af dem er virkelig kedelige. Eller det var dem i min klasse i hvert fald. De ville ikke kunne kende forskel på en drage og en trold, men hvis man forsøgte at forklare dem det, kunne man være sikker på at blive totalt udstødt.”

”Ah,” sagde han og begyndte at forstå lidt. ”Ja, sådan kan folk også godt være her. Nogle er okay, andre er nogle kæmpe fårelorte.” Her tænkte han meget specifikt på Kaan Lennix.

”Hvor mange mennesker bor der i Dragelandene?” spurgte Sirin.

”Dragelandene?”

Sirin slog ud med armen mod det vidtstrakte hav under dem. ”Det er det, jeg har kaldt jeres verden for mig selv. Hvad kalder *I* den?”

”Det har jeg aldrig tænkt over før,” svarede han. ”Bare *verdenen*, tror jeg. Men jeg synes, at Dragelandene er bedre.”

”Men hvor mange mennesker bor her så?”

”Det ved jeg ikke. Nogle tusinder, tror jeg.”

”Tusinder?” gentog hun med en besynderlig stemme.

”Hvorfor? Hvor mange er der i De Tabte ... på Jorden, mener jeg.”

”*Milliarder.*”

Joss glippede med øjnene. Han kunne ikke engang *tænke* på så stort et tal. Men måske ville der også være milliarder af mennesker her, hvis ikke der var Rovfugle til at æde dem hele tiden.

JOSS!

Joss stivnede omgående, da det mentale råb fra Lysander ragede gennem hans sind. *Hvad er der galt?*

Der. Kan du se det?

Han mærkede sin lås' sind guide hans blik hen mod det rigtige sted. Joss kneb øjnene sammen og kiggede på himlen – og dér var det. En lille, mørk prik mod den blege himmel. Det var umuligt at tage fejl af silhuetten med dens vinger og hale. Han hørte Sirin trække vejret skarpt ind bag sig. Hun havde også set den.

Lysander dykkede, med Sammi lige efter sig, indtil de svævede lige over havets krusede overflade. Sølvren var godt kamoufleret mod det glitrende vand.

Rovfugl? spurgte Joss.

Lysanders næsebor spilede sig ud, da han snusede til luften. *Ja. Én alene. Sikkert en spejder.*

En kuldegysning af angst fik Joss til at rette sig op.
Har den set os?

Det tror jeg ikke.

”Hvad skal vi gøre?” spurgte Sirin.

”Vi må tilbage. Hvis de leder i det her område, finder de måske øen endnu hurtigere, end vi havde frygtet. Vi må advare Ash om, at den blå klan er i fare. Så vil han måske endelig høre efter.”

Lysander vendte brat rundt, og Sirins arme holdt så hårdt fast om Joss, at han ikke kunne få vejret, men han holdt tappert ud, indtil dragen igen fløj roligt ligeud, og Sirin løsnede grebet. Joss mærkede Lysanders muskler arbejde hårdt under de blanke skæl, og i sit sind mærkede han Lysanders uro som et spejlbillede af sin egen.